

i deu expressar el seu pensament d'acord amb el què ell predica i nosaltres hi estem conformes. Els que fan criaturades, són tots aquells que volen l'acta de diputat per a *presumir* o per a coses pitjor, puix no creiem que es puguin portar molt bé en el Parlament els molts que arriben només perquè tenen una fortuna, susceptible de discussió.

Si de fetejar al govern i dir en plè Congrés les veritats dites en els mítings i en la premsa, vostè en diu *criaturades* quedis amb la parauleta i nosaltres, molt orgullosos, ens quedarem amb el què les criaturades volen significar.

En Marcell Domingo, no es farà respectar del Parlament, diu vostè; pot-ser no; però en Domingo el fa tancar així que, fent honor a les seves campanyes de *neuròtic*, es proposa enraonar del Marroc en el Congrés. No s'en recorda el senyor Massana?

El Parlament, tots sabem el què és i qui s'hi fa respectar. I si el senyor Massana no ho vol saber, o no li convé dir-ho, no és suficient per a afirmar que a en Domingo no el respectaran.

En Congrés podrà no respectar al valent diputat republicà; però amb el respecte del Congrés o sense, estigui segur el senyor Massana que en Marcell Domingo, de seguir pel mateix camí que are (cosa que nosaltres no dubtem), tindrà al seu costat a tots els homes que volen moralitat política i són devots de la veritat; a tots aquells que tenen fam i sed de justícia; a tots aquells que creuen que la política hauria d'ésser l'art de governar als pobles i orientar-los en sentit de perfecció i no el medi de que quatre *vivadors* (com alguns que vostè pot conèixer, senyor Massana) es reparteixin el *botí* del poble, o els beneficis d'una cartera adquirida en pago d'una traïció. I entre una cosa o l'altre, no ens és difícil triar.

P. VEGUÉ

RÀPIDA

HULE, HULE!... — *Trista sort, la del nostre poble! Res gran, res elevat, res que tingui una importància més o menys efectiva per a la prosperitat, progrés i cultura de la nostra vila, preocupa a la generalitat dels granollerins. Es càndol, crítica barroera, baixos personalismes... Això, això és el què el poble prefereix per damunt de tot!*

— *Hola, noi! Que no vindràs a reunió?*

— *De QUÍ es tracta?* —

No ho diuen mai «de QUÉ es tracta». I, su posant que l'honra o el bon nom d'un home va a ésser discutit, o quan menys posat en entredit o bescantat, afegeixen:

— *Ah! Si és així, no cal que et digui que hi faré acte de presència.*

Al nostre poble li agrada la grimègia; i, el mateix que quan va als toros, li agrada que hi hagi hule, el dia que va a reunió.

* * *

Aiguafort andalús

Plou. El vent passa xiulant per les esclertes de la porta i l'aigua cau furienta en els vidres de la finestra, que tremolen de por. La tempesta em fa restar en la fonda vilatana, impossibilitant-me el treball i aprofito l'ocasió per a escriure quelcom als de RENOVACIÓ, aqueixa colla de joves formada en el meu poble pels que somnien i els que fan esforços per a somniar. Tractant-se d'un setmanari polític hau-

ria de parlar de política però'l jove director és un bon amic i ja em perdonarà si avui no li responc de lo que contindràn les quartilles que esperen les ganyotes *charlotesques* de les lletres per a fer-se un tip de riure o per a quedar-se serioses com rumiant algún dubte assalatat de prompte.

A aquí Montoro tinc un amic, bon amic, digne d'estudi. Té una ànima histèrica que vola perduda per no sé on mentres un li parla. Distretament escolta com si no sentís, mirant sempre lluny amb un esguard indefinit, fitant un punt ideal. A voltes riu però no exteriorment que diguessim, allargant la boca i arrugant les galtes, sino interiorment, amb la seva ànima ingènua senzilla que's transparenta en la blavor dels seus ulls grossos. Vol complicar-se el caràcter però la claretat de la seva parla el traïx, posant a la llum del món tots els seus dintres.

Es un tipu que els andalusos en diuen un *chalo* i nosaltres un *somnia-truites*.

Si no fossin alguns moments d'estranyes melangies, seria'l prototipu d'aquest gènit alegre i aventurer tan andaluz, tan propi d'aquestes terres de sol i febre.

Sembla que tingui alguna preocupació, està inquiet mirant vagament les coses. Usa amb ingeni de l'hipèrbole, tant comú en els indigenes d'aquest país.

D'intel·lignècia viva i fàcil comprensió, el seu tracte és amable, exquisit i es fa simpàtic a les primeres paraules.

Té un bon prestigi entre el sexe contrari i moltes de les vilatanes no poden amagar un geste de despit quan el veuen apoiat a la reixa de la *Soleá* cada nit... I la agraciada no pot dissimular un somris d'orgull que atravesant el *charco* (la plaça gran), ovira mirades envejoses de les amigues que dins de les reixes buides esperen que vingui'l suspirat *galán* a estendre els plecs de la seva capa per sobre els ferros, com amagant un tresor.

ESTEVE SARROCA

Montoro (Córdoba) 14 d'abril de 1918.

Excursión cultural

Atentamente invitado por el señor Vegué, maestro de las escuelas graduadas de este pueblo, tomamos parte en la excursión cultural organizada por dicho señor, secundado por sus discípulos de la clase de adultos.

Salimos de Mollet a las seis de la mañana. Tibios rayos de sol resplandeciendo al horizonte, hacen augurar un día espléndido, después de largo tiempo de temperaturas bochorrosas e ingratas de esta estación primaveral.

A las nueve llegamos a la «Mentora Alsina», situada casi en la cumbre de la montaña del Tibidabo y al pie del funicular. Nos indican que las horas de visita empiezan a las diez. Aprovechamos esta hora de espera para subir hasta la cumbre, cuya altura, como es sabido, es de 523 metros. Se divisa un panorama maravilloso. Frente a nosotros se ve Barcelona, la gran urbe, con sus pueblos agregados. Montjuich, situado hacia la derecha, parece, cual centinela, el guardián de la populosa ciudad. Al fondo, haciendo de marco, la anchurosa faja azul del mar... Visitamos la iglesia en construcción, cuya fachada es de suma esbeltez; la sala de diversiones con sus innumerables aparatos curiosos, que inducen a vaciar los bolsillos...

Por cierto que al llegar a una de las dependencias, donde hay tres espejos en los cuales el

que se mira ve su imagen reflejada grotescamente, vemos a un joven, al parecer todo ingenio, que al verse reflejado tan maltrecho, en un movimiento brusco amenaza con expresivos gestos, propinar una paliza al espejo inocente.

Huelga decir que ha sido la risa de todos, soltando cada uno una sonora carcajada, al ver cómo se improvisaban los preliminares de un *match* de boxeo.

* * *

La hora de espera ha transcurrido rápidamente. Volvemos a la Mentora, donde empiezan a llegar grupos de visitantes.

La visita es detenida; con interés creciente escuchamos las interesantes explicaciones que nos da el guía.

Contra mi voluntad, no me detengo en re-reñir cada uno de los aparatos curiosos que existen en la Mentora; sería tarea demasiado ardua para mi tosca pluma. Sí haré constar de una manera especial que salimos muy satisfechos de esta visita a donde todo cerebro estudioso tiene a escojer materia para fructíferos estudios.

Por la tarde visitamos el hospital de San Pablo, cuya construcción proviene gracias a un legado que dejó antes de morir el benemérito señor Gil y cuya completa terminación está confiada a limosnas que se recogen al efecto. De los 49 pabellones que deben levantarse, sólo hay 9 de terminados; dos de ellos ocupados ya por mujeres enfermas. En una de estas salas, que tenemos ocasión de visitar, podemos comprobar la limpieza y el orden que reina, estando montado conforme los últimos adelantos higiénicos. Todo el servicio de enfermeros se hace por galerías subterráneas. Nos dice el guía que, según revelaciones de varios médicos nacionales y extranjeros que han visitado este hospital, indican que, una vez terminado, será uno de los mejores y más grandes del mundo.

Visitamos luego el templo de la Sagrada Familia, mole inmensa que desde el año 1882 está en construcción y quizás nuestras primeras generaciones no lo verán todavía terminado. Las obras adelantan con suma cautela, por ser modestas las limosnas que se recojen. Subimos a uno de los campanarios, casi terminados, cuya altura es de 83 metros. Como dato interesante y curioso, mencionaré que se tienen de subir 364 peldaños. Al llegar arriba y divisar el vasto panorama, hay quienes de entre nosotros que quedan perplejos de ver Barcelona y su recinto, tan populosa, con tantas viviendas. Si bien se veía, desde el Tibidabo, el vasto panorama de la ciudad condal, pudiéndose hacer cargo de su gran superficie, ¡cuán notoria diferencia hay al contemplarlo desde lo alto de este campanario! Visitamos luego, acompañados del guía, el modelete, el claustro del Rosario, firmando en el álbum, como recuerdo de nuestra primera visita.

Por último nos trasladamos al Museo de Antigüedades, donde se guardan los célebres retablos de Granollers. Yo, que tuve ocasión de verlos cuando se guardaban en la casa rectoral de aquella villa, me es grato comprobar cual restauración han sufrido, pues estaban en un estado por demás lamentable a raíz de cierto vergonzoso abandono.

* * *

Sin darnos cuenta, ha llegado la hora de regreso a Mollet. ¡Cuán fugaces son las horas de excursión colectiva, peregrinando en pos de algo interesante e instructivo!